

La noia maca porta el timó

...Per qui serà la Noia Maca?
Catalunya torna a ésser, avui, la Noia Maca
i té tants pretendents com vol, a la butxaca.
Catalunya, la tantes vegades prostituïda,
i tantes vegades ostentadora de la fruita prohibida,
la que tantes vegades ha reventat com una traca,
avui, torna a ésser per tothom, la noia maca.
I aquesta «prenda» le vetllen els «tarradellistes»,
la vetllen els de les «nacionalitats» i els centralistes.
La vetllen els «pactaire-pujolencs» i els «pasucaires»,
la vetllen els «reagrupats», els «històrics» i els «renovaires».
La vetllen els dretans, els centristes i els esquerrans,
els anarquitxans, els monàrquics i els republicans.
Aquesta «preciositat» la vetllen a terra ferma i a les illes,
i tota la cort de «parlamentaris» amb les seves «manganilles».
La vetllen els inversionistes, els capitalistes i banquers,
la vetllen els industrials, els economistes i els financers.
I la vetllen perquè és rica i pubilla de casa bona
i a un «pimpollo» així, tothom la vol i l'ensabona.
És neta com una patena, endreçada i molt treballadora,
educada, senzilla, xamosa i la mar d'estalviadora.
És eixerida, de bons comportaments i té molt bones mans
i ha crescut d'acord amb el tarannà dels catalans.
Sense picardia, sense màcula i sense cap taca,
...per qui serà, aquesta vegada, la Noia Maca?
A nosaltres ens fa por, com a catalans,
(i són coses que tant poden passar ara com abans)
que no es trobi com es va trobar la filla gran d'en Robacols,
que també tenia els pretendents a cor-que-vols,
però que per deixar-se tocar el cul per masses mans,
va quedar, no verge, però sí per vestir sants.

JOAN DE CAN CATALA

Pregueu a Déu per l'ànima de
AGNÈS DORSÉ I SERRA

Vda. de Pere Rogé i Torn

Morí a l'edat de 73 anys, el 16 de juliol de 1977
Els seus afligits: fill Josep, germans, germans
polítics i demés familiars us preguen una oració
i us conviden a la missa que en sufragi de la
seva ànima es celebrarà el proper dimecres dia
31 d'Agost a les 8'30 del vespre a l'Església
Parroquial de Sant Esteve de Granollers.

PERSONES, ACI I ARREU

Prioritat dels homes sobre les dones, o viceversa? Per què, si tots són persones.
Dels conformistes sobre els inadaptats ? Persones!

Dels adults sobre els adolescents, o viceversa? Persones!

Prioritat dels superdotats, econòmica o intel·lectualment, sobre els que, mancats de
relleu, constitueixen aquesta immensa majoria silenciosa? Creiem sincerament que tots
són igualment persones.

D'uns grups o uns països sobre uns altres? Per què si estan constituïts uns i altres
per persones.

Desapassionadament, en bona moneda social, cristiana i democràtica, valorarem cadascú
i en tot moment en funció del seu humà comportament i no per la seva etiqueta.

Que en un determinat d'aquests aspectes la influència d'ambient condiona per un
costat la posició de pensar i obrar dels nostres contra-opinants, restant-los-hi credibilitat?
És possible. Però així mateix acusarem nosaltres la influència de pensar i obrar de
diferent forma, condicionats per la nostra procedència o pròpia circumstància.

Assentada aquesta premisa, cal plantejar-se aleshores si és viable creure en hege-
monies totalitàries de determinats grups. Creiem sincerament que no. L'experiència pas-
sada almenys així ens ho demostra.

Encara que a vegades es desafini, estem en un concert on totes les veus hi tenen
cabuda; solament cal que estiguin conjuntades en la seva natural predisposició o ànsies
de conscient superació, sempre amb una tolerància prudencial.

La naturalesa és sàvia, i al sumar anys, generalment treu verinor als plantejaments
absoluts, tan freqüents de jove, fent més viable la convivència de tantes disparitats.

Sort que a uns i altres la memòria també es cuida d'esborrar el record de les prò-
pies impertinències i discrepàncies amb que hem plantejat tants antagonismes; el que,
en certa forma, ens dispensa de tenir de passar la segona meitat de la nostra vida dis-
culpant-nos del que hem fet o hem dit, no havent-ho de fer o de dir, o del que no hem